

Tėvas Marie-Dominique PHILIPPE

DIEVAS ATSIDUODA MUMS, KAD IŠMOKYTŲ MUS ATSIDUOTI

Šv. Kalėdų homilija

Kasmet prašykime Šventosios Dvasios, kad atnaujintų mūsų tikėjimą didžiuoju Įsikūnijimo slėpiniu. Klausydamiesi Kalėdų nakties Mišių Evangelijos¹, melskime Mergelę Mariją, kuri yra palaiminta įtikėjusi², kad išmokytų gyventi šiuo visad aktualių slėpiniu. Juo turėtume gyventi ne vien kaip nepaprasto, nuostabaus įvykio prisiminimu. Žinoma, tai nuostabiausias ir džiaugsmingiausias įvykis – pas mus atėjo Dievas! Jis apsilankė pas mus, bet vengdamas išgąsdinti atėjo labai nuolankiai: tapdamas Mergelės, kurią Tėvas išsirinko iš visų moterų, Sūnumi. Tėvas padarė Mariją savo mylimojo Sūnaus Motina, kad ji patikėtų žmonėms Jo brangiausią „perlą“ ir didžiausią paslaptį. Žmonės nebūtų sugebėję išgalvoti nuostabesnio, didingesnio ir nepaprastesnio mito. Žmogus, suvokęs Dievo Kūrėjo didybę bei visagalybę, supratęs, kad Dievas yra šviesos ir meilės šaltinis, kad Jis yra išmintis, ėmė svajoti, kaip Dievas ateitų jam padėti. Mat savo jėgomis žmogus sunkiai suvokia, kas yra paslėptas, tolimas ir transcendentinis didžiųjų Antikos filosofų Dievas, atskleistas kaip gyvenimo šviesa.

Ši gelminį žmogaus ilgesį nesunku suprasti: jis trokšta šviesos, rodančios kelią tamsoje. Prisiminkite keistą Nyčės pasakojimą apie beprotį, beviltiškai ieškančią Dievo. Žmogus ieško tiesos visą gyvenimą ir nieko čia nuostabaus...

Šv. Kalėdų naktį švenčiame ne mitą ir ne nuostabų įvykį, bet tiesą, mums suteiktą *tiesą*. Tikėjimas mums teikia neginčijamą tikrumą, todėl neabejojame, kad Dievas, mūsų Tėvas, davė mums savo mylimąjį Sūnų, idant neliktume našlaičiai ir neklaidžiotume tamsoje, pasišviesdami blankiais daugybės kelio ieškančių filosofų žiburėliais. Kartais atrodo: tie filosofai nori ieškoti ir nieko nerasti, kad galėtų visą laiką ieškoti, nes... jie bijo ką nors rasti, jie bijo tiesos ir šviesos, kuri sklinda iš aukštybių ir verčia peržengti žmogiškojo gyvenimo ribas bei įprastas vėžes.

Tad kaipgi mūsų nevaržys ateinantis Dievas?! Jis žino, kad gali mus varžyti, bet to nenori, nes Jis yra didis. Būtent todėl Jis tapo mums labai artimas. Išmintingasis Dievas pasitelkė pasiaukojusią mergelę, sužadėtą su Juozapu – jos mergystės sargu. Ar tai ne Dievo meilės subtilybė – pasirinkimas ateiti pas mus įprasčiausiu būdu? Mes visi į šį pasaulį atėjome taip, kaip Jėzus, ir mes turėjome motiną. Mes visi

¹ Lk 2, 1–14.

² Lk 1, 45: „Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakė.“ Vėliau paskelbusiems Mariją palaiminta, nes ji savo iščiose nešiojo Jėzų ir maitino Jį savo pienu, Jėzus atsakė: „Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo Žodžio ir jo laikosi“ (Lk 11, 28). Reiktų perskaityti *Lumen Gentium* 56–58 skyrius bei Jono Pauliaus II *Redemptoris Mater* 12–19 skyrius: „Marija, jo Motina, yra susijusi su savo Sūnaus tiesa tik tikėjime ir per tikėjimą! Taigi ji yra palaiminta, nes „įtikėjo“ ir tiki nuolatos, nepaisydama visų išbandymų ir sunkumų“ (*Redemptoris Mater*, 17).

kadaisė buvome motinos iščiose nešiojami mažyčiai, buvome ten pradėti, vystėmės ir augome, o paskui išvydome šį pasaulį...

Šiandien, švėsdami mūsų Dievo gimimą, švenčiame ir visų Jį pripažinusių savuoju Dievu gimimą. Šiandien yra didžioji mūsų gimimo diena! Ji daug svarbesnė už mūsų gimimo dieną, nes Jėzuje esame pašaukti kartu su Juo gyventi kaip Tėvo, kuris yra „Jo Tėvas ir mūsų Tėvas, Jo Dievas ir mūsų Dievas“³, mylimieji sūnūs.

Dievas, pažįstantis mūsų silpnybes ir jas mylintis, – mat pasinaudodamas šiomis silpnybėmis Jis teikia dar apščiau gailestingumo ir meilės – atėjo pas mus ir apsigyveno, „pasistatė pas mus savo palapinę“⁴, Jis tikrai gyveno mūsų gyvenimą, kad mus pakeistų ir parodytų tikrąjį, vienintelį ir tiesų kelią. Joks filosofas iki galo neparodys, kur tas kelias. O Dievas jį parodė labai nuolankiai ir žmogiškai – tapdamas Nekaltai Pradėtosios, skaisčiausios, labai mylinčios Mergelės ir Motinos kūdikiu. Jis tapo Marijos kūdikiu, idant besąlygiškai mums atsiduotų.

Tėvas amžinai kontempliuoja savo Sūnų, bet Kalėdų naktį Tėvas kontempliuoja Jį kaip „Žodį, tapusį kūnu“⁵, veikiant Šventajai Dvasiai ir bendradarbiaujant Marijai. Marija taip pat žvelgia į savo sūnų, savo pirmagimį, kuris yra mylimasis Sūnus; ji žvelgia į Jį kaip į savo Dievą. Jokia motina į savo kūdikį nežvelgė tokiu mylinčiu žvilgsniu, taip švelniai ir giliai kaip Marija. Ją persmelkia labai paprastas ir paslaptingas Artumas. Dievas yra su ja, Jis yra „Emanuelis“⁶, Dievas jai duodamas kaip kūdikis savo motinai. Kūdikio ir motinos ryšiai yra labai intymūs. Visada slapta susijaudiname, matydami kūdikį, ieškanti motinos rankos, žvelgianti į ją ir besiglaužianti prie jos krūtinės. Tokia gili dviejų būtybių vienybė, kylanti iš ypatingos darnos bei giminystės, tiesiog verčia gėrėtis.

Dievas panoro – būtent taip būdamas išmintingas Jis nusprendė, – kad žmogus turėtų motiną ir kad per ją būtų perduodama gyvybė. Taip Jis prisiartina prie mūsų, kad iki galo apreikštų savo meilę. Genetikos mokslo tyrinėjimai turėtų paaiškinti, kaip Dievas pasitelkė šiuos giliausius ir intymiausius, kūdikį ir motiną siejančius, gyvybiškos priklausomybės ryšius. Išmintingasis Dievas jais pasinaudojo, kad prabiltų į mūsų širdis. Jis kalba savo kūnu, atsiduoda savo kūnu ir krauju. Kalėdų naktį per Eucharistiją priimame kūdikėlio Jėzaus kūną ir kraują, Jo širdį. O kartu ir nukryžiuotą Jėzų. Tai nukryžiuotojo Kristaus kūnas, tapęs kūdikio, Sūnaus kūnu – jis atėjus valandai bus nukryžiuotas. Išikūnijęs Žodis liko nebylus, kai žmonės Jo nepriėmė, kad atėjus valandai būtų ant Kryžiaus paaukotas Tėvui iš meilės mums. Į kūdikėlį Jėzų galime žvelgti tik suprasdami, kad Jis yra Nukryžiuotasis ir Dievo Avinėlis, pakeliantis ir sunaikinantis pasaulio nuodėmę⁷. Priimdami Kristaus kūną ir kraują Kalėdų naktį suvokiame,

³ Žr. Jn 20, 17.

⁴ Jn 1, 14.

⁵ Ten pat.

⁶ Iz 7, 14.

⁷ Žr. Jn 1, 29.

kad išgyvename amžiną tikrovę – Įsikūnijimo slėpinys visuomet esti gyvas krikščionio gyvenime. Krikščionis pranoksta regimybę, kad suvoktų neregimybę, ir tiki begaliniu Tėvo gerumu žmonėms, „Jo kūrinijos mažutėliams“.

Melskime Šventosios Dvasios, kad duotų gyvą, kaip Marijos, tikėjimą, kuriuo priimtume Jėzų kaip mums duodamą Marijos kūdikėlį ir suprastume, kad Jis trokšta mūsų meilės, mūsų širdies. Jėzus atsiduoda mums, kad ir mes išmoktume atsiduoti; Jis tampa Marijos kūdikiu, kad ir mes išmoktume mažumo, dvasios neturto, nuolankumo; kad iš meilės Marijai, Šventajai Dvasiai ir Tėvui išmoktume būti priklausomi.